

Prolog

Timbula, Abu Sidre – Centralafrika

HAN KAN SE RØGEN svæve som spøgelse over byens bølgeblik, men han kan ikke høre noget. Ikke høre, hvad der sker langt borte, helt ude på den anden side af muren.

To af parkens gartnere kommer trækkende med en vogn med friske blomster. Vandingsanlægget vipper dovne buer over plænerne, og i de forstøvede dråber flimrer farvespil som gode ånder i solen. Det virker meget beroligende.

Præsident Félix Nguébla står i skyggen ved et par opslæde altandøre på paladsets første sal og ser ud. Det er kvælende varmt i middagsheden, men han sveder ikke. Han sveder aldrig. Selv ikke, når han i timevis sidder allerforrest som den fornemste tilskuer til de stadigt hyppigere militærparader, han lader trække igennem Timbula centrum.

Han har hørt rygterne om, at han i virkeligheden ikke er i live. At det er en død mand, der sidder og stirrer mod de tungt bevæbnede geledder af soldater, kolonnerne af kampvogne og jeeps med missilbatterier, der defilerer forbi, og til slut kortegen af franske Mirage-jagere, der kommer bragende ind fra basen i ørkenen. De stryger lavt hen over blikskurene og de halvfærdige betonkonstruktioner, der udgør det meste af hovedstaden i Abu Sidre, og stiger lodret til vejrs foran tribunen. Så rejser han sig og gør honnør for sine nyindkøbte

fly. Men selv ikke denne handling har aflivet rygterne om hans død.

Han er præsident for en nation af uoplyste børn.

Paladset er gult som citronfromage, sirligt pyntet med marengsskodder og smedjernsgelændere som mørke dryp af chokolade. En kroget allé med snehvidt grus leder gæster fra indgangsportalen og ind mellem skyggefulde træer, springvand og kopier af antikke skulpturer frem til hovedbygningen. Strækker gæsterne hals, vil de på turen kunne skimte de berømte løver i deres indhegning i parkens fjerne hjørne.

Folk siger, at han fodrer dyrene med politiske modstandere, men det viser bare, hvor dumme folk er. Der er slet ikke løver nok i Afrika til at æde alle dem, der er ude efter ham.

Félix Nguébla har været præsident i Abu Sidre i fyrre år. Godt og vel. Den runde dag blev fejret for nylig med fester over hele landet og statsoverhoveder fra det meste af verden. Cuba, Iran, Venezuela og Frankrig blandt andre. Og Kina, naturligvis. Kineserne forærede ham en marmorløve med løftet hoved og den ene pote placeret på en nedlagt antilope. Manken var gjort af det pureste guld, og den glimtede i solen, da figuren under klapsalver blev rullet op foran paladset på en åben sættevogn. Dyret fik brede bånd om bugen og blev forsigtigt løftet op på sin sokkel på den plads foran hovedtrappen, hvor en fontæne tidligere havde budt de besøgende velkommen med lyden af plaskende vand og en bister Neptun med trefork i midten. Den havde været en gave fra franskmændene, da han i sin tid blev indsat, og ingen havde åbenbart dengang syntes, at det var et sært valg til en ørkenstat.

Nu stod den brølende løve på fontænenes plads og erindrede alle om, at Afrika havde fået nye venner. Venner, der kunne være generøse, når det gjaldt, og som altid overlod de moralske belæringer til andre.

Félix Nguébla så muligheder i kineserne, men lige nu var

tiden ikke til at tænke på nye alliancer. Der var uro i befolkningen. Han var netop trådt ud af et møde med sin hærledelse, og selv om de kunne berolige ham med, at der var styr på situationen, så var han ikke glad. Han havde set, hvad der var sket nordpå, da det, man i starten troede var rene drengegreger, viste sig at kunne vælte præsidenter.

Så galt ville det ikke gå i Abu Sidre. Befolkningen boede spredt ud over det store land, og de forskellige stammer lå altid i indbyrdes strid og holdt derfor hinanden i en tilstand af bekvem fastlåshed. Desuden havde landet ingen middelklasse af betydning, og det var også godt. Det var altid i middelklassen, at uroligheder opstod. Eller mere præcist: Hos middelklassens forkælede afkom, der af bare kedsomhed udklækkede ideer om revolution og demokrati. Og så hos imamerne, naturligtvis, og de andre religiøse galninge, som regionen var så velforsynet med. Også de var begyndt at sige, at de gik ind for demokrati, hvilket var noget af det festligste, Félix Nguebla nogensinde havde hørt.

Hvis demokrati ligner Det Muslimske Broderskab eller endda de morderiske dromedarhyrder i Janjaweed, så havde der virkelig ingen grund været til, at verden tog sådan på vej over, at Hitler udnyttede det tyske demokrati til sin fordel. Herregud, han havde jo flertal! Er det ikke det, demokrati drejer sig om?

Félix Nguebla ryster på hovedet.

De, der kræver mere demokrati i Abu Sidre, aner enten ikke, hvad de taler om, eller også gør de, og begge dele er lige slemt.

Døren går op i bunden af korridoren til det konference-lokale, han netop selv er trådt ud fra. Han kan se politichefen komme ud i koncentreret samtale med hærchefen. Politichefen har lagt en hånd på den andens arm, som om han vil hindre ham i at løbe bort. De fortsætter den modsatte vej

ned ad gangen uden at lægge mærke til ham. Gad vide, hvad de taler om?

Han ser igen ud ad de åbne altandøre. Den sorte røg er næsten opløst nu, og himlen er igen blå som havet foran hans villa i Monaco.

En duft af rovdyr fanger hans næse. Han står lidt for at mærke, om der er mere, men det var bare en markering. En hilsen fra løverne for at fortælle, at de er der. At han kan regne med dem. Altid.

En mand med langt, lyst hår går langsomt op ad indkørslen. Nguebla synes ikke, han har set ham før, og overvejer et øjeblik, om han skal kontakte sine sikkerhedsfolk, men manden ligner umiddelbart ingen trussel. Han slentrer afslappet af sted og sætter sig på en af de hvide bænke, strækker armene ned langs ryglænet og vender ansigtet mod himlen, som om han har noget godt i vente.

Félix Nguebla river sig løs og fortsætter ned ad gangen. Skoenes lædersåler hvisler mod fliserne, en tjener i uniform med sabel suger maven ind og stirrer lige frem, da han passerer og drejer om hjørnet gennem en sal med sortbejsede trægulve og forbi vægge med høje spejle og guldindrammede malerier af ham selv i forskellige opstillinger som landsfader. Han bemærker dem ikke længere. Heller ikke de to tjenere, der som med én bevægelse bøjer sig frem og åbner en fløjdør hver til salonen, hvor frokosten er klar til at blive serveret.

Der sidder de, hans to sønner, Noël og Jean. I tæt samtale på chaiselongen, som om de er hinandens fortrolige og ikke i virkeligheden besat af et gensidigt had. De vender ansigterne mod ham og smiler, som om de har længtes efter at se ham, mens sandheden er, at det eneste, de drømmer om, er, at han snarest muligt forsvinder. Om nødvendigt med en kugle for panden.

Det er tid til frokost i familien.

Kapitel 1

KASPER DANSER med Benedicte. Hun er smuk på en moden og værdig måde, som han slet ikke havde set komme, dengang hun endnu var gift med Jonathan. Dengang virkede hun mest af alt bare fortørnet, som om hun hele tiden konstaterede, at noget gik hendes næse forbi, og hendes bidrag til samværet bestod mest af smækkende døre og sarkastiske one-liners, som broren undveg med en resigneret stønnen.

Men i aften er hun smuk som en Hollywood-stjerne. Klædt i en lang, himmelblå kjole med dybe slidser i siden, så man ser hendes lange ben svinge ud i rummet.

Orkesteret spiller "Proud Mary", som havde de selv skrevet den. Blæserne pendulerer foran et skævt hængende gigantmaleri af og med en forstyrret udseende Kurt Trampedach, hvor der ellers normalt står en sofa af dybsort læder og en fladskærm. Den lille, kompakte forsanger blinker rundt i sin pailletkjole midt ude blandt de dansende og ligner én, der godt kunne have fanget Ike Turners opmærksomhed.

Benedicte ruller væk fra Kasper og tilbage igen, trykker sig mod hans bryst og lader ham føre, mens hun ler som en teenager, der har opdaget, at aftenen er blevet nøjagtig lige så magisk, som hun havde drømt om.

Jonathan havde omtalt hende i sin tale, ja, hun havde vel nærmest været det centrum, talen var bygget op om. Han havde fortalt, hvordan han var sluppet af med en rædsels-

fuld kone for i stedet at have fundet verdens bedste og mest harmoniske forretningspartner, en soul mate for life! Han havde gentaget, hvordan hendes penge havde hjulpet ham i gang, og hvordan hendes gode råd havde løftet det, der i starten blot var et beskedent investeringsfirma op til at være en af landets mest ekspansive erhvervsbanker med en international strategi, der fik den øvrige bankverden til at virke provinsiel og træg i optrækket.

Det var naturligvis ikke gået uden partnerskabet med Karl V. Bramming. Ham, de andre ikke måtte lege med, men som alligevel havde skabt sig en karriere på at have en finger med overalt, og dermed var de vigtigste brikker bag succesen Pegasus Trade and Banking lagt frem: Benedictes penge, Karl Vs hjerne og Jonathans rastløse energi.

Kasper giver slip og lader Benedicte svæve bort, mens han selv tager imod en mojito fra en af tjenerne i baren. Han tørrer sig over panden og går ud gennem de åbne døre til terrassen foran huset. Der brænder fakler langs siderne på grunden. Græsplænen strækker sig fra foden af terrassen og hele vejen ned til havet, som er olieglat og med et bredt fuld-månespor hen over den sorte overflade.

Gæsterne står med glas i hånden på plænen. Hvide kjoler lyser fosforescerende i mørket, og en duft af tobak og parfume hænger i luften. Der er langt fra Afghanistans tørre varme og gule sandstorme til den danske sommernat. Tre dage, en uventet samtale og en besværlig hjemrejse, der gav ham god tid til at fundere over, hvad han skulle stille op med sig selv, nu hvor livet i hæren så pludseligt var forbi.

Han tygger på et stykke mynte fra drinken og sætter sig ned på betonmuren for enden af grunden. København lyser i det fjerne, og lanterner fra sejlbåde, der ligger for anker, simrer i mørket.

“Der er nætter, og så er der nætter som den her. Nætter,

hvor man pludselig kommer i tanke om, hvorfor man er menneske.”

Kasper drejer hovedet mod en mand et par meter fra sig. Manden lader en cigar hvile mod mavens runding, mens han ser ud over havet. Det grå hår står som en bølge, der er skyllet ind over de høje tindinger, og halvbrillerne hænger yderst på næsen.

“Skål, Karl,” siger Kasper og løfter sit glas. “Er vi pludselig kommet i det poetiske hjørne?”

“Jeg ved det. Det føles sært, og jeg prøver også at komme ud af det igen. For hvad kan man dog bruge dem til, disse fløjlsbløde danske sommernætter? Ikke en dyt!”

Han tager et sug af cigaren, og det tunge ansigt lyses op et øjeblik.

“Hvad er det, man siger, om sådan nogle som jer?” siger Kasper. “I kender prisen på alt og værdien af intet.”

Den anden gnægger.

“Oscar Wilde, er det ikke?”

“Sikkert. Gode citater er næsten altid Oscar Wilde.”

“Eller Jesus.”

“Eller Jesus,” medgiver Kasper.

“Jeg foretrækker Wilde.”

“Hvorfor?”

“Knap så travl med at tilrettevise andre.”

“Sæt dig ned, Karl,” siger Kasper og klapper på betonen.

“Nej, tak, så kommer jeg aldrig op igen.”

Kasper rejser sig og stiller sig hen ved siden af brorens kompagnon.

“Det går godt for jer.”

“Jeg klager ikke.”

“Så vidt jeg forstår, behøver ingen af jer at løfte en finger mere resten af livet.”

“Men hvem ville dog ønske sig det? Det er ikke noget mål

for mig ikke at ville eller gide noget længere.”

Han børster aske af skjorten og ser på Kasper over halvbrillerne.

“Og hvordan er forholdene i trosindustrien? Jeg har set, at du er blevet en slags mediestjerne på det seneste.”

“Ikke med min gode vilje.”

“Danmark fører hellig krig!”

“Ja, tak. Sådan lyder historien, men den er forkert.”

“Hvad i alverden lavede du også i Afghanistan?”

“Det er et godt sted at slippe for sine egne bekymringer. De bliver ligesom mindre, når man ved, at Taleban hele tiden står klar til at sprænge dig i stumper og stykker.”

“Interessant teori.”

“Men den er sand. Så længe jeg er sammen med soldaterne, kan jeg holde fokus på det, der er vigtigt. Herhjemme bliver jeg hurtigt i tvivl om det meste.”

“Har du været i kamp?”

“Den slags giver også fokus.”

“Har du skudt?”

Kasper ser rundt. Spørgsmålet føles bizart her mellem de festklædte gæster og lyset, der vælter ud fra brorens villa som en fortælling om overskud og sorgløshed.

“Jeg har været i et par heftige situationer.”

“Det troede jeg ikke, præster måtte.”

“Når jorden brænder, tolker man reglerne lempeligt. Jeg har skudt for at forsvare mig. Det har jeg det o.k. med. Hvad skulle jeg ellers have gjort? Kastet med bibler?”

Karl ler.

“Så det har altså ikke noget på sig, når der har været overskrifter om, at Danmark er i hellig krig?”

“Det er fuldstændig forkert. I hvert fald for mit vedkommende. Jeg er bare blevet fotograferet i en situation, som man læser alt muligt vanvittigt ind i. Jeg velsignede soldater

på vej på mission, ikke krigen. Der er stor forskel. Som præst tager jeg ikke stilling til krigen. Det er politikernes opgave. Jeg tager mig af soldaternes sjælefred, og jeg ser helst, at de kommer tilbage i god behold.”

“På det klip, der var i nyhederne, så det ud, som om du både velsignede aktionen og sendte folkene af sted med en eller anden hedensk hilsen. Eller det var i hvert fald, hvad der blev sagt.”

Karl banker sig på brystet, mens han forsøger at eftergøre det klip af Kasper, der havde sat en stopper for hans karriere som feltpræst.

“Det var bare fis. En indforståethed mellem mig og sven-dene. Der lå ikke noget som helst i det.”

“Det er der åbenbart nogen, der synes.”

“Ja, åbenbart. Det skete for flere måneder siden, og så dukker klippet pludselig op i pressen.”

“En, der ikke kunne lide dig?”

“Det tror jeg egentlig ikke. Det var vist bare en af soldaterne, der havde filmen liggende på Facebook, og så er den ad mærkelige veje dukket op til overfladen.”

“Hold dig fra medierne. Det er min erfaring.”

“De har ellers aldrig holdt sig fra dig.”

Karl smider cigarstumpen ud i vandet for foden af betonmuren.

“I det her land kan man ikke lide kapitalister. Sådan er det. Man pisser på os, og bagefter siger man, at vi lugter.”

Historierne om Karl V har været mange, men bortset fra en dom for insiderhandel tilbage i firserne var han, så vidt Kasper vidste, aldrig blevet dømt for noget, hvilket en af tabloidaviserne altid adresserede med vendingen: “Karl V, der ikke siden firserne er blevet dømt for ny økonomisk kriminalitet ...”

“Er det ikke vigtigt for dig, hvad andre tænker om dig?”

“Ikke rigtig. Folk kan tænke, hvad de vil. Jeg vil bare gerne have lov at lave mine forretninger i fred.”

“Og så kan du græde hele vejen til banken?”

“Ja, og husk,” siger Karl og løfter en pegefinger. “Nu kan jeg græde hele vejen ned til min egen bank! Det kunne end ikke Liberace sige.”

“Er dit eftermæle slet ikke vigtigt for dig?”

“På en måde. Jeg ønsker ikke at dø. Og ved du hvad? Det kommer heller ikke til at ske. I hvert fald ikke så længe jeg har dem her.”

Karl tager en lille æske piller op af lommen.

“Min hjertemedicin. Hvis bare jeg husker den, er jeg klar til at køre ind i evigheden.”

Kasper ler.

“Okay.”

En klirren af glas afbryder dem.

“Nu må du ikke lokke Kasper ud i noget, han ikke kan overskue, Karl. Han har rigeligt med problemer, som det er.”

Jonathan træder ind imellem dem. Han holder tre champagneglas i den ene hånd og en flaske Bollinger i den anden. Han giver glassene til Kasper, trækker foliet af flasken og sender proppen ud over havet med et knald.

“Sådan! Lidt boblevin i dagens anledning, og fordi det alligevel lykkedes for min elskede bror at nå frem til min fødselsdag. En overraskelse i den absolut bedre ende.”

De skåler, drikker og fylder glassene på ny.

“Det er mærkeligt,” siger Jonathan. “Jeg fylder halvtreds, men føler mig ikke en dag over tredive. Jeg er aktiv som aldrig før, står på ski flere gange om året, slider en mountainbike op på et par sæsoner og har ingen problemer med at få unge kvinder med i seng. Hvad er der sket med alderdommen? Er den bare sådan forsvundet?”

Han ser på de to andre, men får ikke noget svar. Han er

et halvt hoved mindre end Kasper, men tættere, stærkere og med en mere eksplosiv udstråling. Kasper måtte altid bide i græsset, når de var oppe at slås som drenge.

“Da de gamle var på min alder, Kasper, var de sådan nogle udslidte hængemuler. De klædte sig gammeldags og talte og tænkte gammeldags. Det var svært at tro, at de nogensinde havde været unge engang. Unge og liderlige og fyldt med uforsvarlige ideer. I stedet var de bare så sindssvagt fornuftige og forstenede, så helt ubegribeligt småborgerlige, at man blev skræmt. Har jeg ikke ret, Kasper?”

“Du har ret i, at du er ubegribelig ung af en halvtredsårig at være, men det kunne vel overvejes, om der ikke også er noget interessant i at være voksen. Sådan i ro med tilværelsen, erfaren og med proportionerne på plads.”

“Pis med dig, Kasper. Du leder bare efter en undskyldning for at undgå at have ambitioner. Man skal netop aldrig falde til ro. Man skal hele tiden sætte sig nye mål, så man ikke størkner. Hvorfor tror du, Karl er så god?”

Karl vifter med hånden som tegn på, at han ikke vil indruges.

“Det er sgu da, fordi han aldrig er tilfreds,” fortsætter Jonathan uanfægtet. “Der er hele tiden noget, han lige skal have testet. En ny mulighed i markedet, en ny handel, der venter. Jeg vil vædde med, at når han ligger på den yderste dag, så vil han ligge og ærgre sig over, at han ikke får set, hvad næste dags aktiekurser viser.”

“Karl kommer ikke til at dø. Det har han lige fortalt.”

Jonathan ser på Karl, mens han nikker.

“Det skulle sgu ikke undre mig. Udødelighed er da en vision, der rykker, og det er jo det, der er Karls force: Han kan opstille mål, som det er værd at stræbe efter. I sammenligning med ham er jeg en amatør, men jeg prøver i det mindste.”

Jonathan retter blikket mod havet.

“Kan du se båden der? To-masteren, hvor der sidder nogen ved noget lys i cockpittet?”

Kasper kniber øjnene sammen og nikker.

“Den runder jeg lige. Jeg er fyldt halvtreds, men jeg er ikke så fornuftig, at jeg kan lade være med at runde den. Skal du med?”

Han prikker Kasper i brystet med en pegefinger, mens han træder ud af sine sko, smider skjorte og bukser på græsset og løber ud ad badebroen, mens flere af gæsterne hviner. Han sætter fra, og Kasper ser et kort øjeblik broen hænge som en bleg silhuet i natten, inden han forsvinder i havet.

Kasper rækker hånden til Karl.

“Tak for i aften, Karl. Det var hyggeligt.”

“Stedvist,” brummer Karl. “Og held og lykke med pressen.”

Kasper går tilbage over græsplænen og ind gennem huset, mens gæsterne strømmer den modsatte vej. Han får lige et sidste glimt af Benedicte, der står med armene slynget om en muskuløst udseende mand, der er en del yngre end hun selv.

Kapitel 2

LYDEN FRA FALDSTAMMEN får ham til at åbne øjnene. En dør smækker, skridt dunder hen over gulvet fra overboen, og latteren fra et fjernsyns morgenprogram når hans ører. Han er hjemme igen.

Solen fosser ind mellem snavsede gardiner, og han kan se støvet som bittesmå fiskestimer, der flyder roligt gennem luften for så pludselig at blive grebet af en strømning og hvirvle omkring.

Det er flere måneder siden, han har været hjemme. Taskerne står på gulvet, åbne, men ikke tømte. Militærtøjet, hans bøger og trækassen med de remedier, han brugte under sine kirkelige handlinger, ligger stadig pakket ned. En lille, hvid dug, et kors, en lyseholder og en bibel. Lige til at tage frem og skabe et rum af nærvær uanset hvor, og uanset hvor anspændt situationen måtte være. Det havde han været i stand til gennem de seneste år. I telte i ørkener, under åben himmel og på overfyldte kaserner eller i lufthavne, mens soldaterne i dagevis måtte vente på videre ordre.

Han står op og finder noget pulverkaffe i køkkenskabet. Han har ikke haft tid til at købe ind. Landede i går og nåede lige at klæde om, inden han tog til Jonathans fødselsdag. Avisen, som han samlede op i lufthavnen, ligger på spisebordet, hvor han har efterladt den uden at læse andet end overskriften på forsiden: "Her er beviset: Dansk feltpræst opfor-

drer til hellig krig,” står der sammen med et sløret foto af ham selv foran en konvoj danske soldater. De er på vej ud af lejren, og Kasper står ved indgangen med hånden løftet i et V-tegn.

Han bladrer om til dobbelttopslaget, der viser flere billeder fra den samme mobiloptagelse. Han står i sandet med biblen i hånden, mens troppekøretøjerne ruller forbi, han slår sig for brystet med knyttet næve, og han løfter hånden i et sejrstegn, mens han smiler selvsikkert til soldaterne bag solbrillerne.

“Feltpræst sender danske soldater i hellig krig. Flere politikere på Christiansborg er oprørte og forlanger en redegørelse.” Der skulle endvidere være forlydender om, at danske feltpræster har været involveret i egentlige krigshandlinger.

Kasper drikker af kaffen og læser artiklen, hvor alle interviewede har travlt med at lægge afstand, inden journalisten runder af med konklusionen: “Ifølge eksperter i humanitær ret er det i strid med krigens love, herunder Genève-konventionen, at ikke-soldater, de såkaldte ‘non-kombattanter’, deltagere i kamphandlingerne. Det betyder, at læger, sygehjælpere, præster og nødhjælpsarbejdere ikke må anvende våben og ‘hjælpe’ de rigtige soldater med at forsvare for eksempel en militærlejr.”

Kasper trækker på skuldrene. Det er en urealistisk betragtning. Når en lejr er under angreb, hjælper alle til. Han havde selv både skudt med automatvåben og kastet bomber. Det ville have været helt absurd, om han skulle have siddet passiv, mens drengene kæmpede for deres liv.

Det gjorde ham ikke til hellig kriger. Han kunne godt skelne mellem de kirkelige handlinger og kamphandlingerne, og når han sendte folkene af sted med banken mod brystet og Churchill-attitude, havde det intet religiøst indhold. Det havde været en måde at indgyde svendene mod på. Han kunne lige så godt have givet dem alle en high five.

Han trækker gardinerne fra og glasskydedøren til side til

altanen, der vender ud mod kirkegården overfor. Lejligheden består bare af et stort rum med et lille tekøkken, sovesofaen, han folder ud om natten, to skabe til tøj og spisebordet med fire stole omkring. I stakke langs væggene står hans bøger, mest teologisk faglitteratur, og stabler af cd'er som tårne omkring stereoanlægget.

Han sætter sig på hug og løber igennem cd'erne og tænker, at de fleste mennesker går i stå et eller andet sted i deres musikalske udvikling. Så holder de op med at tage nyt ind, men vender i stedet hele tiden tilbage til det trygge, som et voksent barn, der ikke kan tage sig sammen til at flytte hjemmefra.

For hans eget vedkommende bestod det musikalske hjem af Van Morrison, Bob Dylan og Bruce Springsteen. Det havde måske engang været nybrydende. Nu virkede det bare morfaragtigt. Rockmusik som sådan virkede morfaragtigt. Havde vel næsten været det, allerede dengang han samlede det op.

Svendene hørte ikke andet end heftigt pulserende rytmer uden nogen umiddelbart genkendelig melodi, og han rystede på hovedet af dem, nøjagtig som der var blevet rystet af hans egen musiksmag. Kan Bob Dylan overhovedet synge? Eller som en anmelder engang havde bemærket i en legendarisk formulering: "Stemmen lyder som noget, der er skrabet af væggen på et tuberkulosesanatorium."

Han skyder Springsteens *Nebraska* i anlægget og skruer op for at overdøve overboen.

Den eneste pynt i lejligheden er et kort over Afghanistan hængt op med tegnestifter og et billede i glas og ramme af Lasse, der står på en strand en sommerdag med vind i håret og et skælnsk udtryk i ansigtet. Som om han ved noget, ingen andre ved. Noget godt, der skal komme, men som han ikke kan afsløre noget om endnu.

I tegnebogen har han også et endnu ældre billede af ham,

dengang Lasse bare var en dreng med spinkle lemmer, men med samme uudgrundelige blik. På billedet står han og stirrer på en bold, der ligger i græsset foran ham. Det er bare at få sparket til den, men af en eller anden grund får han det aldrig gjort. Nu er han blevet voksen. Samme alder som Kasper havde, dengang han blev far og enkemand ved en og samme lejlighed.

Han havde været på vej på hospitalet med Pernille siddende i smerte på sædet ved siden af. Han havde kørt hurtigt, selvfølgelig havde han det, hans kone var ved at føde, men han havde ikke kørt uforsvarligt, og så skete det mest groteske af alle uheld. En ambulance for fuld udrykning ignorerer det røde lys i et kryds og torpederer Kaspers lille Fiat med fuld kraft.

Kasper husker ingenting fra ulykken, faktisk kunne han i lang tid ikke huske andet, end at han hjalp Pernille ud af lejligheden og ned ad trappen til bilen. Resten, selve køreturen og hvad der siden skete, var fuldstændig slettet af erindrungen. Efter nogen tid begyndte små glimt at dukke op frem til øjeblikket, hvor de blev ramt, men derefter var der absolut mørke.

Ambulancen havde ramt Fiaten i den side, hvor Pernille sad, og sendt den rullende på tværs af det brede kryds, hvor andre biler bremsede, kom i skred og ramlede sammen. En metalmast havde fanget den flyvende bil, og det var der på fortovet, at tilløbende Falckfolk fik dem trukket ud, og Pernille blev hjulpet til fødsel, mens hun samtidig døde af blodtabet.

Lasse blev forløst til en verden, som han på en eller anden måde aldrig accepterede at træde fuldt ind i. Hjerneskode, sagde lægerne, ikke tilstrækkeligt med luft under fødslen, men et ufatteligt held, at han overlevede.

“Hvis ikke den slags gør folk tossede eller bare religiøse, så

ved jeg sgu ikke, hvad der skal til,” som Jonathan havde formuleret det under et af de få middagselskaber, Kasper havde deltaget i hos broren.

Kasper var som så mange gange før blevet bedt om at rede-gøre for, hvad der havde fået ham til at vælge præstegernin-gen, som om der måtte ligge noget helt særligt bag. Når folk så hørte om ulykken, var det, som om der faldt ro over dem. Så var der alligevel en forklaring. Han var ikke bare troende sådan ud af det blå. Det var en lettelse.

Han havde også stillet sig selv spørgsmålet: Ville han være blevet præst, hvis ikke det havde været for ulykken? Han vidste det ikke, men mente, at han nok ville have gjort forsø- get, men næppe med den fornødne koncentration til at fuld- føre. Han havde været i gang med teologi, da det skete, men en distræt studerende og uden nogen større fornemmelse for tro. En, der brugte mere tid på værtshuse end med sine bøger. På en eller anden måde var det i den periode lykkedes for Pernille at fiske ham ud af alkoholtågerne, og de var flyt- tet sammen hos hende, og hun blev gravid umiddelbart efter.

Det var kun en fordel at få et barn som studerende, for- klarede hun. Gode støttevilkår fra staten og masser af flek- sibilitet til at passe barnet. Vi er bare for heldige, sagde hun og kyssede ham.

Pernille havde en særlig evne til at se livet i et gunstigt lys. Uanset hvad der skete, var det heldigt. Når Kasper dumpede til en eksamen, var det heldigt, fordi det gav ham tid til at for- berede sig ekstra godt til næste gang. Når hun forstrakte sin fod under den daglige løbetur, var det godt, fordi det tvang hende ned i tempo og til at tænke over tingene.

For Kasper var det ubetinget mest fordelagtige, han kunne sige om tilværelsen, at Pernille var i den. Uden hende var den ligesom leddeløs. Der manglede fokus og samling og nogen, der for eksempel gad at gøre en begivenhed ud af, at

han havde fødselsdag, at den første forårsdag var ankommet, eller at aftensmaden pludselig kunne være en picnicurv med små retter og rosévin i parken.

Pernille gav dagene fylde, og da hun døde, forsvandt det vigtigste ud af hans liv, men hun efterlod en bid af sit eget gåpåmod hos ham. Han gik ikke i stå, som han først havde frygtet. Han blev på en sær måde målrettet og sammenbidt. Han begyndte at bestå sine eksamener, og med hjælp fra Pernilles mor blev der taget hånd om det lille, mærkelige barn, der var hans.

Kapitel 3

ET ÆLDRE ÆGTEPAR går ud på vejen med deres store søn mellem sig, netop som Kasper kører ind gennem porten og parkerer foran hovedbygningen. Den er hvid som et nyåbnet kalkbrud og med mørkerøde trærammer om vinduerne. Der ligger gråt skifer på taget, og irret kobber smyger sig grønligt om tårnene i hvert hjørne. Der står blomster i trækummer på gruset, og på plænen vajer Dannebrog over beboere og besøgende, der sidder på havestole i solen med saft og kaffe.

Kasper tager solbriller på, samler sin rygsæk op og stiger ud. Bilen klikker, som om den puster ud efter turen.

En bred, midaldrende mand med gråt fuldskæg og et navneskilt på brystet, der fortæller, at han hedder Adrian, kommer ned ad trappen med energiske skridt.

“Jeg er frygtelig ked af den historie. Det må være meget plagsomt for dig,” siger han uden indledning og ser oprigtigt bedrøvet ud.

“Hvordan har Lasse taget det?”

“Lasse har taget det fint. Efter omstændighederne, mener jeg. Han har været en smule oprevet, siden han så dig i tv, men han har stort set lavet det samme, som han plejer.”

“Ved han, at jeg kommer?”

“Ja, ja. Han er helt med. Han glæder sig.”

“Har han sagt det?”

Adrian ler, mens han tager Kasper i armen og trækker ham med.

“Lasse er på nogle områder en meget indadvendt dreng, men han er kvik og følger levende med i alt, hvad der sker. Ved du, at han arbejder på biblioteket i Svenstrup?”

“Ja.”

“Vi er meget stolte af ham. Han tager selv bussen frem og tilbage. Tre dage om ugen.”

“Hvad laver han ellers for tiden? Det samme, som han plejer?”

“Læser, arbejder i værkstederne, ser fjernsyn. Blæsbjerggård bugner af tilbud.”

“Hvad med angstanfaldene?”

“Når han tager sin medicin, er de under kontrol.”

“Er han nogensinde helt medicinfri?”

“Nej.”

“Omgås han nogle af de andre?”

“Det er ikke så meget, må jeg sige. Han er nok for indadvendt til for alvor at interagere, og samtidig er han nok for godt kørende, hvis du forstår, hvad jeg mener?”

En kvinde med pagehår og et fortabt ansigtsudtryk står om hjørnet og er ved at klæde sig af. En plejer forsøger først at arbejde imod, men opgiver så og står bare og tager imod tøjstykkerne, efterhånden som de ryger af kroppen.

“Nå, har du fået det for varmt, Betty?” spørger overlægen og stopper foran kvinden, der ikke lader sig mærke med, at hun har klædt sig nøgen. Hun klør sig fraværende på maven og i nakken, som om det måske var en voldsom kløe, der fik hende til at smide tøjet.

“Men så smut da i en slåbrok, Betty,” siger overlægen, mens han kigger på plejeren, der nikker og forsvinder for et øjeblik efter at komme tilbage med en hvid badekåbe. Med lidt besvær får han den på Betty, og sammen fortsætter de mod plænen.

“Betty har et godt sind,” siger overlægen mest for sig selv.
“Hvad med Lasse? Hvad tænker du om ham?”

Overlægen lyser op.

“Lasse er min yndlingsbeboer. Han kan så meget, at vi jævnlig overvejer, om han kunne bo for sig selv eller i en eller anden form for bofællesskab.”

“Hvorfor så ikke?”

“Jamen, vi udelukker det heller ikke, men mellem os sagt, så er jeg temmelig skeptisk over for hele ideen om distriktspsykiatri. De handikappede er ikke som os andre, og det er en stor fejl, at vi forsøger at påstå, at de er det, og har så travlt med at læsse dem ud til ensomhed og overmedicinering. Lasse trives her. Han får lov at være sig selv, men er i trygge rammer og omgivet af mennesker, der forstår ham og holder af ham.”

“Det er sandelig heller ikke billigt.”

“Hele forsorgen må leve med pressede budgetter, men vi er en privat institution og kan tillade os at have lidt højere til loftet end andre steder. Du ser heller ingen indvandrere her,” siger han og slår ud med hånden, som om det er et kvalitetstegn.

“Indvandrere har ikke råd til at sende deres pårørende til et sted som Blæsbjerggård?”

“Præcis. Og det til trods for, at hele forsorgen i de her år oplever en tilstrømning af handikappede indvandrere.”

“Er det sandt?”

Overlægen læner sig konspiratorisk frem mod Kasper.

“Det er en af den slags sandheder, der aldrig må siges højt.”

“Jamen, hvorfor er det sådan?”

“Indavl,” siger overlægen dystert. “Og så det simple faktum, at en del indvandrerfamilier har tunge psykiske og sociale problemer, når de kommer til landet. Det er vel ikke for ingenting, at de er rejst.”

“Bliver de ikke hjulpet?”

“Naturligvis bliver de hjulpet. Bare ikke hos os. Se, der har vi ham!”

Overlægen peger mod Lasse, der går rundt under et fritstående egetræ og spejder op i det tætte løv.

Kasper mærker et velkendt stik i hjertet, hænger solbrillerne i halsåbningen og går hen og lægger armene om Lasse.

“Hej, Lasse. Hvordan går det?”

Han giver ham et knus og kysser ham på kinden, uden at der kommer nogen reaktion.

“Der er røvfugle, der jager de andre fugle. Røvfugle med hjerter af blod!”

“Alle hjerter er fulde af blod. Det er meningen.”

“Røvfugle har sort blod. Dræberblod! Pis og røvfugle er de!”

“Men så lader jeg jer i fred,” siger overlægen, som om han pludselig føler sig udenfor. “Der er kaffe omme på den anden side og kage stillet frem i havestuen. Sig til, hvis der ellers er noget, jeg kan hjælpe med.”

Lægen vender sig og går tilbage mod hovedbygningen.

“Hvad siger du, Lasse? Har du lyst til kaffe og kage?”

Lasse stirrer op i træet uden at svare. Han er lige så høj som Kasper og med fine ansigtstræk under det lyse, bløde hår. Han er klædt i en rød- og hvidstribet T-shirt med et anker på brystet. Han ser sund ud. En yngre og mere adræt udgave af ham selv, men med et blik, der føles unaturligt fjernt.

“Jeg gider heller ikke kaffe. Jeg har taget colaer med.”

Kasper stiller rygsækken på jorden og trækker to halvliters Coca Cola op.

Lasse tager den ene og betragter den et øjeblik, som om det var en sjælden og fin årgangsvin, så sætter han sig med korslagte ben i græsset, og Kasper sætter sig overfor.

“Jeg er hjemme igen fra Afghanistan,” siger Kasper.

Lasse skruer låget af sodavanden og drikker en stor slurk.
“Det er godt. Du skal ikke føre hellig krig.”

Lasse ser et øjeblik direkte på Kasper.

“Vorherre har også sort blod,” fortsætter han. “Det drypper ned på verden. Sort blod drypper ned på verden.”

“Er Vorherre også en røvfugl?”

“Den værste,” konstaterer Lasse mørkt. “Den værste røvfugl med et hjerte fyldt med sort lorteblood.”

“Tal pænt om min arbejdsgiver,” ler Kasper. “Han vil det bedste. Det er jeg sikker på. Det er bare os mennesker, der hele tiden laver rod i det.”

Lasse tømmer sin sodavand, skruer låget tilbage på og stikker den ned i Kaspers rygsæk. Så ræber han højt og melodisk.

“Er du en hellig kriger?” spørger Lasse.

“Vel er jeg ej. Det er en misforståelse.”

“Jeg tror ikke på Gud.”

“Det er o.k. Jeg kan også selv komme i tvivl.”

“Jeg tror på godt vejr, at snemænd smelter, at onde kan være gode og omvendt, men jeg tror ikke på nogen pig gud!”

“Du må tro på, hvad du vil, Lasse, bare du lader andre have deres Gud i fred. Giver han ikke mening for dig, så fint med mig. Bare du er glad.”

“Jeg er også sur nogle gange, men det er ikke på grund af Gud. Det er mest, når jeg tænker på, at det er synd for dyrene. Ved du, at der dør 13.700 vilde dyr i trafikken hver dag? Er du egentlig klar over det?”

Lasse ser bebrejdede på Kasper.

“Det er fem millioner og fem hundrede dyr om året! Og det er bare i Danmark! Hvad er det lige, der sker her? Små ræve, lam og harer! Hvem tænker måske på dem, når man bare kører af sted for at komme i banken?”

“I banken?”

“Ja, mennesker er altid ude efter penge. De har så travlt,

så de kører dyreunger ihjel. Fem millioner og fem hundrede dyreunger, fordi man skal i banken!”

“Nej, det er ikke godt,” medgiver Kasper.

“Nej, det er overhovedet ikke godt! Hvornår kommer du igen?”

“Jeg er altså ikke gået endnu,” siger Kasper og rømmer sig. “Men jeg kommer nok ikke ud at rejse foreløbig, så vi kan få noget tid sammen, hvis du har lyst. Vi kunne gå i biografen og den slags. Du må også gerne overnatte hos mig, selv om det bare er en skodlejlighed, jeg har for tiden.”

“Det vil jeg gerne. Rigtig gerne,” siger Lasse og smiler. “Hvis du kører forsigtigt.”

“Det er en aftale.”